

SZASZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XXIII. évfolyam 11. (273.) szám, 2021. november

Novemberi gondolatok

Halottak napja

Mi a halál? Éli, Éli, lamma sabaknani! Magány. Isten elengedi a kezünket egy pillanatra. Egyetlen lépésnyi időre, mint amikor a gyermekeddel sétálsz, és a fiatal diófát kikerülve elengeditek egymás kezét, hogy utána újra összefogózzatok. Így az élet: Isten fogja a kezünket. Állandóan fogja, gyöngéden, erősen. „Veletek vagytok mindennap.” Az Ő szakadatlan jelenléte, ittléte, szüntelen köröttünk léte, hogy Ő a teljes, a mindent kitöltő létezés, ez teszi lehetővé az életet. És amikor egy pillanatra elengedi a kezünket, utána ott túl újra az Ő tenyerében leszünk.

Forradalom

A történelemben egymást érik a fordulatok és a forradalmak – mert egy sem teljes, egy sem maradandó. A húsvét, a feltámadás volt az egyedüli és valóságos forradalom. Azért, mert nem a felszín, a gazdasági vagy uralmi problémák ellen irányult, hanem mindezek gyökere, oka és forrása, a bűn ellen. Jézus perében és kínhalálában magára vette a legfertelmesebb bűnöket, ártatlan béketűrésében elemésztette őket, és harmadnapra legyőzte a bűn fiát, a halált. Tudjuk, hogy az ember igazi gondja a halál, az örökléért odaadná a leggazdagabb is a pénzét, hatalmát, mégis a mulandóért küzdünk, zendülünk. Vakok volnánk? Vagy mostantól másként lesz?

November

„Milyen különös ez a novemberi hónap, benne van a halottak napja, a levert forradalom napja, a szép ősz vége, az advent ünnepe. S ezek mind találkoznak ebben a hónapban. Ezekhez a napokhoz fel kellene nőni, méltókká kellene lenni, meg kéne érteni, s imádkozva emlékezni.

Halottak napján nem lehet a sírok között anélkül járni, hogy közben ne fájjon az is, hogy ebben az évben többen haltunk meg, mint születünk. Akik már eltávoztak, a régiek, a forradalmak áldozatai, vagy akik ez évben mentek el, nyugodjanak csendben, békében...

Bibliánk így ír: »Akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.« Ezt mindig tudnunk kell. Isten az élet és a halál Ura, s mi az övéi. Az itt élők ezzel a bizonyossággal járunk még a sárga avarban, a hűvösre vált időben, a megkeseredett szívek mellett az árvák kezét fogva, az egyedül maradtoknak emberi együttérzést nyújtva, s közben csendben az Igére gondolva: Akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk. Az Ő gondviselése vezessen át novemberen, s a sok bánat, az arcokra hulló őszinte könnyek csiszolják vagy mossák tisztává lelkünket, hogy az Adventi Király, a szívünk ajtaján zörgető Úr helyet kapjon nálunk, nálam és nálad is.” (Csiha Kálmánné)

BIRÓ JÚLIA

November
Szent András hava
nyilas hava
őszutó

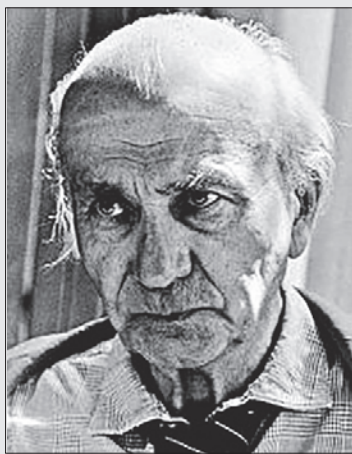
Útravaló:

A keresztény házasság alapja egyrészt a nő szeretetteljes alárendeltsége a férfinak, másrészt a férfi lovagias, belátó és áldozatkész gondviselése és szeretete a nő iránt.

(Márton Áron katolikus püspök)

Novembéri eseménynaptár

- 1-je mindenszentek napja.
- 2-a halottak napja; a magyar tudomány napja: 1825-ben ezen a napon ajánlotta fel egyéves jövedelmét Széchenyi István gróf a Magyar Tudós Társaság létesítésére.
- 2-án (1902) született **Illyés Gyula** háromszoros Kossuth-díjas költő, író, drámaíró, műfordító, lapszerkesztő.
- 3-án (1632) született **I. Apafi Mihály** erdélyi fejedelem.
- 5-e Szent Imre ünnepe.
- 7-e az 1917-es októberi orosz forradalom (nagy októberi szocialista forradalom) napja; rákellenes nap.
- 7-én (1810) született **Erkel Ferenc** zeneszerző, karmester, zongoraművész és sakkmeister, a Pesti Sakk-kör első elnöke.
- 9-e (1989) a berlini fal megnyitásának napja Németországban.
- 10-én (1483) született **Luther Márton**, a protestáns reformáció szellemi atyja, lelkész, reformátor.

Illyés Gyula

Az adventi időre **Várva a Vőlegényt**

Olvasandó: Máté 25,1.

Életünk előre eltervezett fontos eseményeire kellő figyelemmel készülünk, komolyan kezeljük, mert nem mindegy, hogy sikerrel vagy kudarcral zárulnak. Vannak alkalmak, melyekre nemcsak készülünk, hanem várjuk is – több vagy kevesebb türelemmel – őket. Sokszor egy-egy esemény annyira meghatározó, hogy végérvényesen zár le és nyit meg szakaszokat az életünkben. Advent nemcsak a karácsonyra való készülést jelent, hanem Jézus Krisztus visszajövetelére is mutat.

Isten eltervezett egy eseményt: az Ő Fiának visszajövetelét. Ezzel egy olyan szakasz nyílik meg számunkra, melynek soha nem lesz vége: az örökkévalóság. Vajon készülünk-e, és várjuk is Krisztus Urunk visszajövetelét?

1. A szüzek az **erkölcsi tisztaság** jelképei. Az erkölcsi tisztaság elsősorban azok életében fedezhető fel, azok törekednek érvényesíteni a mindennapi életben, akik számára fontos a Biblia tanítása. Sajnos már nem lehet azt mondani, hogy a vallásos ember, vagy egy falu hagyományvilágában élő fiatal ragaszkodik az erkölcsi tisztasághoz. A régi falusi közösség többnyire erkölcsi tisztaságigényt követelt tagjaitól, ma már az idősök is hallgatólagos beleegyezéssel engedik, hogy gyermekeik, unokáik a világi erkölcstelenség hatására aszerint rendezzék be életüket.

Úgy vélem, mindannyian érzékeljük, mennyire visszasett az erkölcsi tisztaság iránti igény, de azt is, hogy

Isten Igéje éppen ezt hangsúlyozza. Mit teszünk azért, hogy gyermekeinkre, unokáinkra meggyőzően hasson, és egyben kívánatos legyen számukra az egyszerű és tiszta élet? Az első lépés arról szól, hogy mi magunk az egyszerű és tiszta élet mellett döntünk, nem kényszerből, hanem örömmel próbálunk élni Isten Igéje szerint. A példázatbeli szüzek számára nem a világ, hanem Isten tanítása volt a mértékadó. Mihez mérjük cselekedeteinket, gondolatainkat és szavainkat? Ne felejtjük: azok számára, akik nemcsak karácsonyra készülnek, hanem az Úr visszajövetelére is, nagy érték az erkölcsi tisztaság.

2. Az erkölcsi tisztaságra vágyó és abban élő embereknek van **világítóeszközük**. A szüzek „fogták lámpásukat”. Nem kölcsönlámpással mentek a Vőlegény elé, hanem a sajátjukkal. Talán úgy is mondhatnánk, hogy ha nem lett volna lámpásuk, akkor nem is találták volna meg a tisztaság útját.

Hogy volt saját lámpásuk, arra enged következtetni, hogy tudatosan tartoztak egy közösséghez, ahol komolyan vették Isten Igéjét.

Elsendesedve az Ige mellett, gondoljunk most arra, amit lámpásként említhetünk: Bibliánkra (Zsolt. 119,105), hitvallásunkra, vallásunkra. Tehát van lámpásunk, a későbbiekben azonban kiderül, hogy nem elég, ha valakinek csak lámpása van. Ma azonban adjunk hálát Istennek érte, és kérjük Őt, hogy töltsen meg lámpásainkat tőle jövő világossággal az Ő Szentlelke által. Eleve-

nedjen meg számunkra a Biblia tanítása!

3. A szüzek fogták lámpásukat, és kimentek a Vőlegény fogadására. A Mennyei Vőlegényt váró közösség cselekvő közösség, ami azt jelenti, hogy nem hanyagolja el mindennapi tennivalóját, hanem hűségesen elvégzi a rábízottakat, de azt is jelenti, hogy mindezek mellett törődik az üdvösségével, az örökévalósággal, a mennyek országával.

Beszélgettem egy fiatalemberrel a tizedről, hogy az Ószövetség egyik fontos parancsa arról szól, hogy a választott nép tagjai minden jövedelmük tizedrészét Istennek kellett adják. Egy nagyon szép gondolatot fogalmazott meg: nekünk ez ma azt kellene jelentse, hogy minden nap a huszonnégy óra tizedét adjuk Istennek. Ne feledkezzünk meg az Ige melletti csendességről és a szeretetszolgálatról.

A szüzek „fogták lámpásukat”, vagyis számoltak azzal, hogy nekik van lámpásuk, nem voltak közbömbösek, mint ma sokan, akiknek mindegy, hogy van vagy nincs Bibliájuk, a templomot akár be is zárhatják, mit sem érdekli őket.

A szüzek „kimentek a Vőlegény fogadására”, vagyis

számoltak azzal, hogy Isten Igéje igaz, és az ő ígéretei beteljesednek. Nem volt közbömbös számukra, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia, a világ megváltója, akit ez a példázat mint Mennyei Vőlegényt mutat be nekünk, visszajön ítélni élőket és halottakat. Tanuljuk meg a példázatbeli szüektől az őt várás komolyságát, felelősségét, de ugyanakkor engedjük, hogy vezessen bennünket az Úr a szolgálat útján.

A vőlegényt lehet fogadni az előírt szabályok és rend szerint, az ünnephez méltó ünnepélyességgel, de lehet ünneprontó is az ember, felboríthatja a rendet, és keserűséget okozhat a vőlegénynek, a násznépnek és nem utolsósorban önmagának. Nincs ez másképp a Mennyei Vőlegény fogadásával sem: cselekedeteinkkel, beszédünkkel, azzal, ahogy élünk, a Vőlegény fogadására készülünk. Jó, ha tudjuk, semmi nem marad nyomtalanul abból, amit teszünk vagy mondunk. Vigyázzunk, nehogy az ünneprontók közé kerüljünk, akik önmaguknak, másoknak és a Vőlegénynek is keserűséget okoznak. Várva az Urat, legyen áldott adventünk!

SZÉP EDUÁRD *lp.*,
Beresztelke

ALMÁSI MIHÁLYNÉ

Adventi csendben

Adventi csend van.

Nincs hang, csak lélekbeszéd.

Adventi csendben

Lehullok, Uram, eléd.

Adventi csendben

Csak hitem kis mécsze ég;

Adventi csend van.

Köröttem mély a sötét.

Adventi csend van...

Készül-e, mondd, a szíved?

Adventi csendben

Gyümölcsöt hoz-e hited?

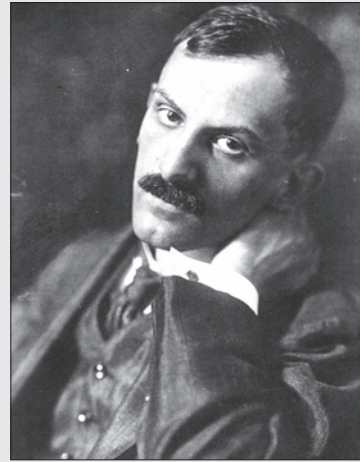
Adventi csendben

Szunnyadsz tán? Lámpád

nem ég?

Adventi csend van...

Krisztus vár éretted még.

Babits Mihály

- 11-én (1791) született **Katona József** főügyész, drámaíró, a magyar drámairodalom kiemelkedő alakja.
- 11-én (1792) volt a kolozsvári színház első magyar nyelvű előadása;
- 11-én (1881) született **F. M. Dosztojevszkij**, a világ- és az orosz irodalom mindmáig legnevesebb képviselőinek egyike, az ún. filozófiai-ideológiai regény vagy eszmeregény műfajának megalkotója, a lélektani regény mestere.
- 13-a a cukorbetegség napja; a magyar szentek emléknapja.
- 14-én (1887) született **Áprily Lajos** költő, műfordító.
- 15-én (1580) született **Bethlen Gábor** erdélyi fejedelem.
- 16-a a tolerancia napja.
- 17-e dohányzás elleni nap – füstmentes nap – WHO; Budapest napja – 1873, Buda és Pest egyesítése.
- 18-án (1881) született **Gruzda János** romániai festő.
- 20-a a gyermekek jogainak világnapja, 1989-ben ezen a napon fogadta el az ENSZ közgyűlése a gyermekek jogairól szóló egyezményt.
- 22-én (1877) született **Ady Endre**, a huszadik század egyik legjelentősebb magyar költője, a magyar politikai újságírás egyik legnagyobb alakja.
- 25-e a magyar labdarúgás napja – londoni 6:3 (MLSZ), (1993 óta); a nők elleni erőszak megszüntetésének világnapja;
- 25-én (1700) született **Árva Bethlen Kata** író.
- ekkor (1883) született **Babits Mihály** költő, író, irodalomtörténész, műfordító.
- 27-e a Nobel-díj alapításának napja.
- 28-a **advent első vasárnapja.**
- 30-án (1835) született **Mark Twain** amerikai író, újságíró, humorista.
- Szent András napja.

Novemberi eseménynaptár

A műemlékek pusztítása folytatódik (4.)

Székely Mózes erdélyi fejedelem katonái között harcol Huszár Péter István fia is

A kor összes problémáját jól jellemzi, hogy míg Huszár Péter Habsburg-pártisága miatt Déva várában raboskodott, addig a bécsi udvar a Habsburg-ellenessége miatt megfosztotta őt dunántúli birtokaitól.

1603-ban a császáriak ellen felkelő, az oszmánok által támogatott Székely Mózes erdélyi fejedelem elfoglalja a várat. Jellemző, hogy Székely Mózes katonái között ott harcolt Huszár Péter fia, István is.

A vár megadta magát, és a kor egyik leghíresebb bajvívóját, a belső várba bezárkózó törökverő Huszár Pétert az erdélyi hadakkal akkor szövetséges tatárok elragadták.

A tatárok az akkori hadi szokásaiknak megfelelően Huszár Pétert megölték, a véréből ittak, fejét pedig elküldték a szultánnak, a fejbőrét kitömték, és hadi jelvényként őrizték.

A Huszár család és Erdély története összeforr

Abafája községet a Huszár család birtokolta továbbra is, a család alakította ki a település jelentős, később igencsak tönkrement kastélyát is.

A Huszár család kiemelkedő tagja volt Huszár Mátyás is, I. Rákóczi György erdélyi fejedelem főispánja, udvarszékhelyi főkapitány.

Huszár Mátyás lányának unokája, Huszár Mátyás dédunokája volt a Rákóczi Ferenc fejedelemmel Törökországban bujdosó, Zágomban született és Rodostóban elhunyt Mikes Kelemen, a magyar széppróza megteremtője, a rokokó irodalmi stílus magyarországi zászlóvivője.

A Huszár család és Erdély története összeforrt az elmúlt évszázadokban, a család főispánokat, vezető arisztokratákat, politikusokat, művészeket adott Erdélynek és a magyarságnak. A család egyik utolsó férfi tagja volt az 1957-ben a romániai kommunista állam kirakatperében elítélt, 1958-ban Temesváron kivégzett báró Huszár József.

Amit a kastélyról még tudni kell

Az államosítás után a kastély valamennyi épületében kisegítő iskola működött, ahol különböző mesterségek elsajátítására tanították a gyermekeket.

A célnak megfelelően alakították át az épületeket, tantermeket, tanműhelyeket, hálósobákat és ebédlőket hoztak létre.

Közvetlenül a II. világháború után a kastély baluszteres szárnyát lebontották, melynek következtében egyik karakteres vonását veszítette el az épület.

Fekete Albert kutatásából megtudtuk, hogy az államosítás után, 1948-ban a kastély valamennyi épületét „közszolgálati célra” vették igénybe.

1957-től állami gazdaság és irodahelyiségek kaptak helyet az épületben, majd – mint már említettük –

Amikor még Dsida-plakett volt a kastély homlokzatán
Fotó: FAGY

kisegítő iskola működött benne.

1989 óta a gyermekeket a kastély épületéből a kastélykertben felhúzott bentlakásos kollégiumba költöztették. A kastély helyiségeit sokáig raktárként használták.

A település középkori temploma és az 1419-ből származó okirat tanúsága

Az abafájai római katolikus plébánia papja 1332-ben fizette a pápai tizedet.

Amint azt már többször is említettük, a bejegyzés szerint a falu neve Abafaya formában szerepelt. Írott források szerint: „Cristianus de Abafaya solvit X. Banales antiquos”.

Egy 1419-es okirat szerint a templom és a falu a kolozsmonostori bencés apátság birtoka volt. Egy 1435-ös keltezésű dokumentum említést tesz a Maros melletti kolostorról Boldog Mária néven. Az 1790-es feljegyzés szerint Abafáján bencés apátság is volt, amelynek alapfal-maradványai a 18. században még láthatók voltak.

A templom az Árpád-kori, a román és gótikus építészeti stílus átmeneti korszakának emléke

A templom, alaprajzát tekintve, Árpád-kori, a

román és gótikus építészeti stílus átmeneti korszakának emléke. A 13-14. században épült, mai hosszát későbbi hozzáépítésekkel nyerte el.

A hajó két szoba nagyságú volt, amelyhez félköríves diadalívvel kapcsolták a szintén félköríves záródású szentélyt, amelynek kerületét egy lapos keresztboltozatos – úgynevezett csehsüveges – szakasszal növelték meg. Hasonló szentélyű templom látható a közeli Marosfelfaluban, ahol az Árpád-kori kistemplom romokban hever.

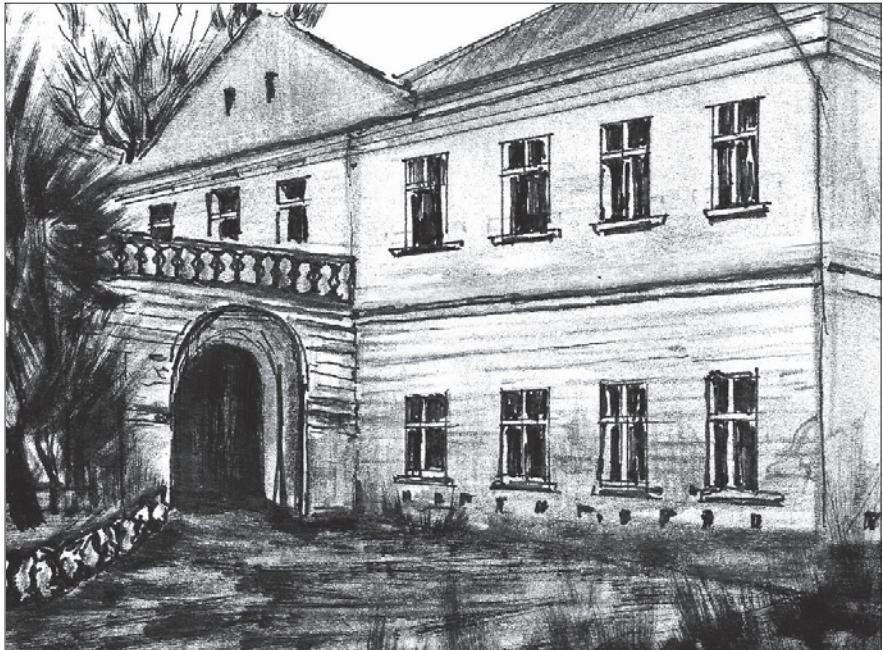
Abafáján a régi, vastag terméskő falat kétlépcsős támpillérekkel erősítették meg, ugyanúgy az északi oldalon álló sekrestyét is.

Az istenháza belsejében, a szentély északi falában elhelyezett, kőből faragott szentségtartó fülke a gótika jegyeit tükrözi. A hajó keleti végében, a diadalívhez illesztve, két kis mellékoltárt állítottak. A templomhajó északi oldalához kapcsolták később egy bővített részt, ahol egy nagy mellékoltárt helyeztek el. A déli oldalon a régi bejárati ajtót befalazták. A bejárati ajtó a gótikára emlékeztet.

A rendelkezésünkre bocsátott dokumentációból megtudjuk, hogy a régi templomot nyugati irányban bővítették, a torony építésével egy időben. A hajórész tulajdonképpen az orgonakarzat területével lett hosszabb, és arányosan illeszkedik a régi templomhoz. A templom szélességével közel azonos szélességű a torony, de a hajó méretéhez viszonyítva túlzottan nagy alapterületű, ugyanakkor magassága mérsékelte.

A háromszintes tornyot nyolcszű sisak fedi. Az alsó szinten félköríves szabad nyílások helyezkednek el. A harmadik szint nyílásai mind a négy oldalon félköríves záródású ikerablakok, amelyek fölül az egyik sarkára állított, négyszögű nyílást vágtak. A bejárati ajtó kökeretes, egyenes záródású kiváltó gerendával, ami a gótikára emlékeztet.

A reformáció után a templom az új hitre tért hívek

Az abafői kastély
Ősz P. Zoltán grafikája

használatába került. A 17. században a Habsburg-uralom kezdeményezte és segítette rekatolizálását. Ez volt az a korszak, amikor elkezdődött az egykori római katolikus templomok visszafoglalása.

1752-ben a helybeli báró Huszár család segítségével az abafői templom is újra a római katolikusok tulajdonába került.

A szentély csúcsíves tabernákuluma sértetlenül maradt meg, úgyszintén a főoltár ismeretlen mester által festett nagy képe. A szentély falán egy embernagyságú corpus, a fakeresztre feszített Krisztus látható. Ehhez a feszülethez hasonlókat a ferencesek állítottak fel templomaikban a 16-17. században.

A rendelkezésünkre bocsátott dokumentációért külön köszönet Keresztes Pál mérnöknek és Keresztes Géza műépítésznek, valamint a régi és a mai képekért Demján László műemlékvédő építésznek.

NAGY-BODÓ TIBOR
– Népújság

A Szászrégen és Vidéke fő támogatói:

RMDSZ és Communitas Alapítvány

Támogatók:

37-es számú magyarrégeni Koós Ferenc cserkészcsapat, a Bodor család (Gyimesközéplak), Szabó Erzsébet, Máté Katalin, Sólyom Erzsébet, Rázmán Erzsébet (Szászrégen).

Köszönjük!

Kinek volt igaza, Széchenyinek vagy Kossuthnak? (3.)

Kossuth Lajos a népszerűség útján

1832–1836 között zajlott Pozsonyban a reformországgyűlés. Részt vettek rajta a reformkor olyan kiváló személyiségei, mint Wesselényi Miklós, Károlyi György, Kölcsey Ferenc. Kossuth Lajos most mint helyettesítő követ volt jelen, báró Vécsey Pál, a zempléni ellenzék egyik vezetője küldte az országgyűlésre. Itt született döntés a magyar nyelv hivatalossá tételéről, a vasútépítés támogatásáról, a Buda és Pest közötti híd megépítéséről. Az egyik legfontosabb kérdés volt, amit meg kellett oldani, a jobbágság helyzetének a rendezése örökváltság révén.

Kossuth Lajos, akinek helyettes küldöttként nem volt tanácskozási joga, sem megélhetősége, elindította az *Országgyűlési Tudósítások* című időszakos lapot, amelyben levél formájában írt a munkálatokról. A lapot másolással sokszorosították, amelyet a szegényebb sorsú ifjú jurátusok végeztek szerény juttatásért. Mivel az *Országgyűlési Tudósítások* ellenzéki hangnemben íródott, Kossuth neve egyre ismertebbé vált a nép körében.

Kossuth tudósításaival mozgósítani igyekezett a nemességet. Több újságlevélben felszólítja a megyéket, hogy próbálják elérni az eredeti követutasítások kedvező módosítását, mert az országgyűlés erőviszonyai ezt kívánják. Kossuth Lajos számára is fontos volt az *Országgyűlési Tudósítások* szerkesztése és továbbítása. Így sikerült megismernie a megyei viszonyokat. A szerzett információk hozzájárultak, hogy átfogóan gondolkodó államférfi váljék belőle.

Miután az országgyűlés véget ért, Kossuth Pestre ment, itt folytatta a politikai küzdelmet. Ezúttal egy újabb kiadványban, a *Törvényhatósági Tudósításokban* fejtette ki nézeteit.

Pesten gyűltek össze a megyékből érkező legfontosabb információk. Kossuth lapjainak a tudósításai veszélyesnek számítottak a kormányzat szemében, és intézkedtek a lapkiadás beszüntetéséről. Maga Széchenyi István is már 1833-ban azon a véleményen volt, hogy Kossuth Tudósításai veszélyes ellenzéki irányt jelentenek, ami konfliktushoz vezethet a bécsi udvarral.

Széchenyi és Kossuth viszonya egyre feszültebbé

Kossuth és fiai

vált. Amikor 1836-ban Kossuth Wesselényi ajánlására felvételét kérte a pesti kaszinóba, Széchenyi ezt személyes sértésnek vette. Kossuthot négy szemközti megbeszélésre kérte. A találkozón a gróf őszintén elmondta, hogy a kaszinó Kossuth jelenlétével újból a kormányzat gyanúja alá kerül, így felkérte az ellenzéki politikust, hogy vonja vissza belépési kérelmét. Széchenyi 1836. május 28-án jegyezte fel naplójában: „Wesselényi Kossuthot a Kaszinóba hozta stb. Ezzel a társaságot, az én munkámat, oly nehéz munkámat tette tönkre”.

Közben a kormány elhatározta, hogy lecsap az ellenzékre. 1836-ban betiltották a Törvényhatósági Tudósításokat. A nemesség ebben az intézkedésben az „ösi szabadság” megsértését látta, és Kossuth mellé állt.

1837-ben Kossuthot letartóztatták. Pere egy egész évet tartott, ezalatt a neve országosan ismertté vált. Négyévi fogságra ítélték. Az ítélet még inkább növelte Kossuth népszerűségét. A nemesség most már egyöntetűen melléje állt.

Kossuth Lajos 1840 májusában szabadult a fogságból. Kiszabadulása után köszönetet mondott a Pest megyei nemességnek a támogatásért. Ebben a beszédben nevezte Széchenyit a legnagyobb magyarnak. Széchenyi felmagasztalása valójában távolsághoz vezető céljából történt, így akarta magához kötni a még ingadozó nemességet: „*Én közületek való vagyok, én képviselhetlek benneteket – jelzi ezzel –, de a nemes gróf messze van tőletek, nem ismerhettek magatokra benne.*”

(folytatjuk)

KUN LÁSZLÓ ny. tanár

Tallózás régi lapokban (14.)

Adalékok városunk történetéhez

Sorozatos üzemi balesetek a városi villanyüzemnél

Valamit tenni kell. Szászrégennél ma alig van elhanyagoltabb város Marostordában, de talán egész Erdélyben is.

A vasúttól végig a város legforgalmasabb fateréig csak hősies elhatározás után szánja rá magát a gyalogló, átmenni az úttest egyik oldaláról a másikra. Szenny, sár, félig olvadt jégburkolat a járdán, a kocsiutról beszélni sem lehet, annyira nélkülözi a legelemibb rendszeti, vagy tisztasági szabályokat. Hogy mi ennek az oka?... A városházán csak egyetlen felelet van mindenirányu kérdésre: nincs pénz. Igaz, Szászrégen nem az a gazdag, jólétben élő polgárok városa ma, ami egykor volt. Lakosainak nagy része leszegényedett s teherbíróképességük ugyancsak korlátok közé van szorítva. De Marostordában van sokkal szegényebb város is, melynek még annyira sincs módjában investálni, mint Szászrégennek, de enek ellenére mégis gondozottabb s legalább időközönként, akármilyen nehézségek árán is, de áldozatokat hoznak a város tűrhető külső képe érdekében.

Bármennyire is összeszűkült, de a városnak mégis van jövedelme, adók folynak be és évek óta semmire sem jutott. Ellenkezőleg, a meglévő intézményei körül is állandóan olyan bajok vannak, amelynek csak belső adminisztrációs okai lehetnek.

Itt van elsősorban a VILLANYÜZEM.

Évek óta sorozatos üzemi bale-

setek történnek, amelyek milliós károkat okoznak a városnak, anélkül, hogy ezen a téren egy erélyes vizsgálat végül rendet teremtett volna.

Egyszer a gátat viszi el a víz, napirendre térnek felette anélkül, hogy megfelelő retorziókat alkalmaztak volna ott, hol a felelősség nyilvánvaló. Röviddel ezután halálos balesetet okoz az a hanyagság, hogy a villanytelephez tartozó Marosparton a legelemibb elővigyázati rendszabályok is hiányzanak, hogy megvédjék a parton járókat. Még egy fakorlát sincs s így nem okozhatott súlyos meglepetést, hogy halálosvégü baleset okozója lett ez a felületesség. A város súlyos kártérítést fizetett s ismét napirendre tértek felette.

Ezzel azonban nem zárul le a sorozat. Legutóbb a villanytelep sokmillió értékűt reprezentáló motorja rongálódott meg olyan mértékben, hogy egyelőre hasznavehetetlenné vált s csak újabb súlyos anyagi áldozatok árán tudják majd ismét használhatóvá tenni. Indokolás: véletlen baleset, meglazult egy csavar s ez a meglazult csavar okozta a – valószínűleg – ismét százezrekre menő kárt. A város azonban ezúttal nem elégedett meg ezzel a magyarázattal.

A tanácsban követelték, hogy indítson a város vizsgálatot a sorozatos

A VILLANYÜZEM

Évek óta sorozatos üzemi balesetek történnek, amelyek milliós károkat okoznak a városnak, anélkül, hogy ezen a téren egy erélyes vizsgálat végül rendet teremtett volna. Egyszer a gátat viszi el a víz, napirendre térnek felette anélkül, hogy megfelelő retorziókat alkalmaztak volna ott, hol a felelősség nyilvánvaló. Röviddel ezután halálos balesetet okoz az a hanyagság, hogy a villanytelephez tartozó Marosparton a legelemibb elővigyázati rendszabályok is hiányzanak, hogy megvédjék a parton járókat. Még egy fakorlát sincs s így nem okozhatott súlyos meglepetést, hogy halálosvégü baleset okozója lett ez a felületesség. A város súlyos kártérítést fizetett s ismét napirendre tértek felette.

Ezzel azonban nem zárul le a sorozat. Legutóbb

a villanytelep sokmillió értékűt reprezentáló motorja rongálódott meg

balesetek okának, illetve a felelősségnek megállapítására. Ez a vizsgálat hosszas huza-vona után végre meg is indult. Végleges eredménye még nincs, mert a vizsgálóbizottság most folytatja a kihallgatásokat. A felelősség természetesen a villanytelepet vezető mérnököt terheli s a vizsgálat eddig kiszivárgott adatai szerint egyes üzemi munkások vallomása annyiban terhelő az üzemet vezető mérnökre, hogy állítólag nem munkahelyükön, hanem magánmunkánál foglalkoztatta őket s így nem volt meg a kellő ellenőrzés a motor mellett.

Szerintük így következhetett be a baleset.

Forrás: Brassói Lapok, 1935. március 6., (41. évfolyam/53. szám)

(folytatjuk)

Szerkeszti: NAGY F. ATILLA

„Az egyház legyen egyház!” (1.)

Száz évvel ezelőtt alakult a Vécsi Szövetség

„Származhat-e valami jó Názáretből?...
Jöjj és lásd meg!” (Jn 1,46)

Származhat-e valami jó Marosvécsről? A János evangéliumából idézett kérdés-parafraízra Csíky István egykori marosvécsi lelkipásztor adta meg a választ 1924-ben, a Marosvécsi Református Egyházközség presbiteri jegyzőkönyvében. A *Feljegyzés* címszó alatt leírt beszámolóban összegzi a Vécsi Szövetség munkájának első három évét: „Teljes a hitem, hogy az Úr nem ok nélkül választotta ki kegyelme megmutatkozásának helyéül vécsi egyházunkat. Hiszem, hogy az Úr ezzel eljegyezte e helyet az Ő országának missziójára és a hitemet repeső boldogsággal és jósolni bár nem merő holnapra nézéssel, de imádkozó vággyal jegyzem fel emlékeztetőül. »Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk« (Ap. csel. 4,20), és mi itt e megszentelt helyen, megtaláltuk a názáreti Jézust. Ki ezt olvasod, testvérem, te is »Jer és lásd meg!« Ámen.”

Mi volt a Vécsi Szövetség, és kik voltak a tagjai? Mi az egyháztörténeti jelentősége? Miért lepte be a feledés homálya?

1921-ben, a Trianon utáni letargiában, lelki, fizikai válságban, az elidegenedés, elszakadás dermesztő, rideg valósága ellenére néhány lelkipásztorban feltámadt a pásztori felelősségvállalás, a missziói munka felé fordulás, a lelki megújulás óhaja. Ettől a vágtyól hajtva 1921. augusztus 9-14. között 12 lelkész volt hivatalos Marosvécsre találkozóra, kilencen meg is jelentek, hárman nem tudtak részt venni. A szövetség mozgatórugói Makkai Sándor, Tavasz Sándor és Csíky István marosvécsi lelkész voltak. Az első konferencián már pontosan körvonalazódott a szövetség programja, melyet tömören így foglalhatunk össze pontokban:

1. A szövetség tagjai között beszámoló, őszinte helyzetképadás önmaguk, gyülekezetük, szolgálatuk állapotáról.

2. Kölcsönös imádkozás egymásért, egyházért, nemzetért minden pénteken este 8-10 óra között.

3. Tényleges segítő munka bármely nehézséggel, gyülekezeti konfliktussal küszködő tagtárs számára – valóságos konfliktusmenedzsmet.

4. Egyházi ügyekben, elvi kérdésekben közös álláspont.

5. Az erdélyi egyházkerület evangéliumi szellemmel való áthatása. Ennek érdekében a megfelelő embert a megfelelő helyre kell segíteni. Tagjai életének nélkülözhetetlen alapja a Biblia, az imádság, a családi is-

Vécsi Szövetség – tabló

tentisztelet, a csendes óra, a bibliatanulmányozás.

6. A lelkipásztor életének, munkájának nélkülözhetetlen segítőeszköze a komoly teológiai képzettség. A továbbképzés, önképzés egyaránt fontos és nélkülözhetetlen. Fontos és elengedhetetlen a tudományos és a gyakorlati érdek összhangja.

7. A szövetség tagjai vallották, hogy a magyar református népet Jézus Krisztusnak csak a lelkipásztor tiszta evangéliumi hite és élete nyerheti meg.

8. Rendkívül fontosnak tartották az evangéliumi irat-terjesztés ügyét. Újrarendítették az *Út* című folyóiratot, presbiteri, illetve konfirmációi kátét adtak ki. Újra felfedezték és terjesztették a heidelbergi kátét. Nagy erővel végezték az ifjúsági munkát, megszervezték a belmissziót, leányegyletet, papnék szövetségét. Szorgalmazták az ifjúsági, presbiteri, lelkészi konferenciák tartását.

Imre Lajos *Önéletírásában* így jellemzi a szövetséget: „Őskeresztyéni hangulatú közösség volt ez, ahol a legkülönbözőbb teológiai felfogású és egyéniségű tagok az egyetlen dologban megegyeztek: **Krisztusnak való szolgálatban**. Igazi testvéri közösségben éltek egymásmellett pietista beállítottságúak, liberális gondolkodásúak, ortodox szelleműek”.

„Tagjai felismerték, hogy az »erdélyi magyarság a régi Magyarország politikai csődjének következményeit nem utolsó sorban éppen azért kell hordozza, mert az egyház nem akart egyház lenni, s lényegét a nemzeti ellenállás, majd a nemzetmegtartás feladatában látta. Az egyház legfontosabb, sőt egyedül lényeges szolgálata a tiszta igehirdetés, gyülekezeti istentiszteleti és evangélicizációs formájában, s döntő tisztsége a lelkipásztorság...»

Tisztaságban

A hegyeknek,
A falaknak
Kiáltom:
Szeretlek, Örökkévaló!
Te vagy a forrás,
Az Élet.
Meglátlak mosolyban,
Kavicsban,
Vizekben...
A munkás boldog:
Dolgozik.
Az Anya boldog:
Gyereket nevel.
Én Tied vagyok
örökkön örökké.
Ha mosolyogsz:
Mosolygok.
Egyetlenem, Megváltóm.
Nem vagyok szomorú.
Nálad megpihenek.
Egységben –
nem vagyok gyáva rab.

ROZSNYAI LÁSZLÓ

BRANYICZKY RITA

Halottak napjára

Nevek, számok, szép szavak
kötéltáblákra írva –
van, ki után nem maradt,
csupán hűvös sírja,
vagy még az sem, semmi sem;
mást hozott az élet,
s magányosan, titokban
illant el a lélek.

Emlékezz mindazokra,
akiket szerettél!
Gondolj rájuk vissza olykor,
hisz általuk lettél
azzá, aki ma vagy.
Benned ők is élnek –
tanításuk, emléküik
mindörökre részed.

Kultúra, nemzet az evangéliummal megszentelendő valóságok, önmagukban véve bálványok is lehetnek, csak Krisztus ügyének szolgálatában válnak igazán értékessé, becsülendőkké.» (Makkai Sándor)

E rövid ismertető után térjünk vissza Csíky István feljegyzésére. Mi is történt Marosvécsen ezelőtt 100 évvel, és az azt követő esztendőben? „Isten iránti mélységes hálaadással jegyzem fel e helyen azt a kegyelmiényt, mellyel az Úr marosvécsi egyházunkat az 1924. év nyarán missziói helyé tette újólá, hogy megszentelt lelkek imádkozásból merített erővel legyenek eszközei az Úrnak a Vécsről kiindulás után – Erdélyi Református Anyaszentegyházunk megújításában.

Előzetesen feljegyzem, hogy az e nyáron vett gazdag áldások növekedett ismétlődései a már azelőttieknek (hangsúlyozottan teszem hozzá: nem a dicsekvés iratja fel ezeket velem, hiszen rég tudom már, hogy csak egy dicsekedésem van és ez az Úrban való dicsekedésem – II. Kor. 10,17 –, hanem az Úr sokszoros áldását alázatosan és boldog örvendezéssel meglátott krónikás feljegyzései e sorok.

Az 1921. augusztus 9-14.

napjain egyházunk szívesen látása mellett itt megalakult ún. Vécsi Szövetség Marosvécsen tartott első konferenciája után 1923. július hó 30-án a szomszédos Magyarói Egyházunk szíves segítségével (Jegyz.: Vécsi iskolánk alkalmatlan volta miatt, a különben Marosvécsre tervelt diáklány konferenciát a magyarói iskolánk fogadta be és ott tartatott az 1923. júl. 26-29. között, míg gazdag áldásokban bővelkedő befejezést nyert júl. 30-án du. az itteni templomunkban tartott áhitattal és vett úriszentvacsorával) ott tartott leánykonferenciának Pilder Mária, Benkő Ágnes, feleségem és alulírott vezetésével együtt volt 12 leánytagja egyházunk templomában az úriszentvacsorát felvéve, innen emelte magasra az »Erdélyi ker. diáklány Szövetség« kibontott zászlóját úgy, hogy ma ez áldott szövetségnek 95 nőtagja van. Ma e két keresztyén lélekkel átítatott, a Szentlélek által kormányozott, Krisztusnak eljegyzett szövetség, mint születési helyére anyaszentegyházunk e kis szigetére alázatos hálaadásban emlékezik.”

(folytatjuk)

BENKŐ MIHÁLY – 2004-2019
között Marosvécsen szolgált
lelkipásztor

Részvényilvánítás

Őszinte részvétünket fejezzük ki a gyászoló családnak
SÁROSI ÁRPÁD,
a szeretett férj, édesapa, nagypapa elhunytja okozta mély
fájdalmukban.

Árpi bácsi hosszú éveken át hűséges tagja volt a szászrégeni római katolikus kórusnak. Odaadása, a zene és az ének-
lés iránti szeretete példaértékű. Már ezután az égi kórusban
fog énekelni.

Nyugodjon békében, emléke legyen áldott!

A gyászoló családnak vigasztalódást, a Jóisten akaratában való megnyugvást kívánunk.

A szászrégeni Cum Jubilo kórus

Ki vagy te?

avagy kiút önazonosságunk útvesztőjéből

Beiktattuk Molnár Sándort. Ez a rövid kijelentő mondat nem csak három szóból áll. Akkor sem, ha ékes anyanyelvünk alaktani szempontjából ez nyilvánvaló. De nem így van, mert minden mondat mögött gazdag jelentéstartalom tisztít feledhetetlen emlékké alkalmakat Erdély ezernyi ösvényén őrt álló kis templomaink történetében. E templomok történetében az itt élő, itt születő és itt meghaló ember története is benne van. És benne rejlik az órállók története, akik az évszázadok súlyát áldássá tisztítva „könnyű teherként” adták tovább a templomos népnek. Sokszor a pusztában. A lelki és szellemi sivatag kínzó hevében, véget érni nem akaró hosszú korszakok évtizedes, sőt évszázados terhét hordozva.

A lelkipásztori szolgálat Keresztelő János küldetésébe olvad bele. Ha nem, akkor nem az. Akkor nem lesz válasz a kérdésre: „Ki vagy te?” Ki vagy te, gyerek, aki még nem érted, miért épült hegyre e kis fehér falú templom. Ki vagy te, szüntelen megoldásokat kergető, élete teljében lévő férfi és mellette mindenről gondoskodó asszonyod? Kik vagytok? Ki vagy te, ifjú, aki úgy érzed, a törvény nálad más lesz, te jobban fogod alakítani sorsodat? Ki vagy te, életed delén jóval túl, ősz hajdon életalkony aranyfényének csillogásával járó öreg? Ki vagy te, huszonegyedik századi lelkipásztor, amikor egyre kevesebb az, aki lelkét pásztorlásodra bízna? Egy bizalmatlan világban az illési lehetetlent megpróbáló, vaksötétbe ugró merész tanítvány? Ezsdrási bölcsességgel megáldott tudós? Családapa? Barát, társ, pap, próféta? Ezermester, földműves? Vagy mindegyik egyszerre? Kérdések véget nem érő láncát kell elszakítanom, hogy a felelet is helyet találjon magának valahol. Ma sok feleletet hallottam e kérdésekre.

Veress Róbert esperes Ezsdrásról beszélt, aki okosan és tiszta szívből kereste Isten akaratát. Példaértékű magatartás lehet sok „öreg” Nikodémus számára, aki fájó hangon kérdezi, „miként születhetik az ember, ha vén?” Bizony, sokszor belevénültünk már a próbálkozások

Molnár Sándor, a beiktatott lelkész

csődjébe. De most Ezsdrás példájára újra felkapjuk a fejünk. Hát lehet? Hát mégis lehet? Teljes szívből? Igen. Ezt adta át az igehirdetés, és ezt hoztam el az erdélyi mezőség szélén lágyan ívelő dombok egyikén szelíden, de határozottan álló kisdedradszéplaki templomból.

Egyházmegyénk újonnan beiktatott lelkipásztora a Keresztelő Jánoshoz intézett kérdés köré építette beszédét. Ki vagy te? Illés? Próféta? Prófétanál is nagyobb? Valami „más”? Kérdi a nép az útkészítőtől. Igen. Más. „Az én világom nem e világból való” – válaszolta Jézus Urunk a pilátusi kérdésre...

Nem voltunk sokan, de hiszem, hogy Páll Botond disznajói beszolgáló lelkipásztor és Dénes Csaba főjegyző – vajdaszentiványi lelkész-társ – beszéde alatt könnybe lábadó szemek mögött szolgálni kész presbiterek, gondnok és gyülekezet állott. Áldást adó lelkész-társakként pillanatra átadtuk magunkat Annak, aki az áldás ura, hogy „méltatlan bár”, de hivatalos szolgálai által is továbbadhassuk az Ő áldását, mint útszélen megcsillanó üveg-cserép továbbadja a nap fényét. A világ világosságának fényét.

Köszönet a gyülekezetnek, köszönet a szervező dedrádi, széplaki és bátosi reformátusoknak.

Áldott szolgálatot!

(Dedradszéplak, 2021. szeptember 19.)

SZÉKELY LEVENTE LP.

Az áldást adó lelkész-társak

Választások az RMDSZ szászrégeni szervezeténél (2.)

Szeptember 2-án tartotta tisztújító küldöttgyűlését az RMDSZ szászrégeni szervezete. Októberi lapszámunkban ismertettük Márk Endre beszámolóját, valamint Tudor Veronka és Bodó Zoltán helyi tanácsosok felszólalásait.

A második napirendi pont a választmányi tagok megválasztása volt.

A küldöttgyűlés egyhangúlag megszavazta Márk Endrét egy újabb RMDSZ-elnöki mandátumra, valamint a választmányi tagok névsorát.

Az ülésvezető **Kolcsár Károly** sok sikert kívánt az elnöknek és a választmánynak, és további támogatásáról biztosította a jelenlévőket.

Elsőként, a szavazás után, **Aszalos Gábor** megyei tanácsos gratulált Márk Endrének, sok sikert kívánva az újabb mandátumhoz. Továbbá kitért Nagy András volt polgármester kiváló tevékenységére, kiemelve, hogy az ő idejében kezdett el fejlődni a város. A sikere hozzájárult ahhoz, hogy Szászrégennek ismét magyar polgármestere legyen. „*Mi tudjuk, hogy milyen munkát végzett ő és a csapat, amely mellette volt, mert azt nem lehet eltörölni, nem lehet elfelejteni.*”

A következő négy évre megválasztottak:

1. Márk Endre elnök; 2. kerületi elnök: Erős Csaba; 3. tiszteletbeli elnök: Nagy András. Tanácsosok: 4. Zsigmond Zsolt, 5. Bodó Zoltán, 6. Tudor Veronka, 7. Nagy F. Atilla, 8. Kelemen Szabolcs, 9. Demeter Mária, 10. Makkai Alpár, 11. Györfi István, 12. megyei tanácsos: Aszalos Gábor. Körzetek: 13. Toryai Ildikó, 14. Nagy Attila, 15. Simon János, 16. Mester Ibolya, 17. Török Szilárd, 18. Varga Csaba, 19. Fábián András-György, 20. Gál Előd, 21. Péter Loránd, 22. Horváth Dániel, 23. Rád Sándor, 24. Biró Albert, 25. Barta Károly, 26. Török Tibor, 27. Soss Zoltán, 28. Menyhárt Gyula, 29. Szabó Antal-Loránd, 30. Szűcs Imre, 31. Kiss

Andor, 32. Bărdășan Paul. A vállalkozók képviselője: 33. Biró János, 34. Kroner Zoltán, SZISZ: 35. Dénes Levente, 36. Demény Harald, nőszervezet: 37. Ilyés Zsuzsa, 38. Biró Tünde, 39. Csillag Egyesület: Pampel Réka, 40. Humana Regun Egyesület: Fábián Gizella, 41. Kemény János Egyesület: Fokt Emőke, 42. Máncz János Alapítvány: Simon Maria Magdolna, 43. Kolping Család Egyesület: Kiss-Miki Levente, 44. A Szászrégeni Közösségért Egyesület: Kovács János, 45. Rákóczi Szövetség: Nagy Edith, 46. Pro Scola Egyesület: Rajkov Levente.

A következőkben a küldöttek megerősítették a körzeti elnökök és alelnökök névsorát:

I. főtér + M. Viteazu, elnök: Makkai Alpár, alelnök: Kiss Andor;

II. Magyarrégen, elnök: Nagy András, alelnök: Török Tibor;

Rodna + felső utcák, elnök: Zsigmond Zsolt, alelnök: Barta Károly;

III. nagypiac és környéke, elnök: Rád Sándor, alelnök: Nagy Attila;

IV. Abafája, elnök: Kelemen Szabolcs, alelnök: Bărdășan Paul;

V. Radótfői lakótelep, elnök: Nagy F. Atilla, alelnök: Szabó Antal;

VI. Fogaras negyed + Libertății, elnök: Menyhárt Gyula, alelnök: Krausz Csaba;

VII. Radnótfája–Akácós út, elnök: Soss Zoltán, alelnök: Mester Ibolya;

VIII. Állomás, elnök: Szűcs Imre, alelnök: Tordátfalvi Magdolna;

IX. Egyesülés negyed, elnök: Dénes Levente, alelnök: Nyiri Albert.

Egészséget és kitartást kívánunk a megválasztottaknak!

TUDOR VERONKA

Határtalanul 2021

A Határtalanul Program keretében október 6-10. között a nagykovácsi Arany János Református Gimnázium, Technikum és Kollégium 12. B osztálya Erdélyben járt. Ez idő alatt a szászrégeni Petru Maior Kollégiummal megerősödött a több évre visszanyúló testvériskolai kapcsolat. Az öt nap alatt a csoport bejárta a Mezőséget és a Székelyföldet.

Az első nap, késő délután érkezve, Szászrégenben az október 6-i megemlékező műsoron vettek részt, ahol a helyi Csim-Bumm ifjúsági színjátszó csoport és a Járom néptáncgyűttes fergeteges előadását tekintették meg. Másnap a belvárosban tettek sétát Nagy F. Atilla

tanár vezetésével, onnan Marosvásárhelyre, délután pedig a marosvécsi Kemény-kastélyba látogattak el, ahol az Erdélyi Helikon tartotta gyűléseit, és kertjében Wass Albert és Kemény János írók sírja van. Este tánccházban voltak, amelyet a Járom néptáncsoport vezetője, Simon Szabolcs vezetett.

Másnap Székelyföld felé vették az irányt, először a parajdi sóbányát tekintették meg. A következő állomás a csíksomlyói kegytemplom volt, ami után az ezeréves határhoz mentek, Gyimesbükk szomszédságába, késő délután a gyimesi skanzenben fejezték be az aznapi programot.

Az utolsó két éjszakát Szent-egyházán, egy családi székely panzióban töltötték. A következő napot a Nyerges-tetőn kezdték, ami a 1848–49-es forradalom és szabadságharc egyik utolsó székelyföldi színhelyeként ismert, ahol Nyilas Antónia előadásában Kányádi Sándor versét hallgatták meg. Délután a gelencei római katolikus templomot tekintették meg, amely eredeti XIII. századi freskókkal díszített. Ezután az Olt folyó menti Tusnádfürdön túráztak a Csukás-tó körül, majd a mofettához és az Apor- és Mikes-forráshoz látogattak el.

A két nap során a Petru Maior Kollégium 10. osztálya látta vendégül csoportunkat. Köszönjük a felejthetetlen élményeket Kiss Andornak, aki az erdélyi programokat szervezte, Gorbai Mária Melinda aligaz-

Wass Albert sírjánál

gató asszonynak, aki nagy vendégszeretettel fogadta az osztályt. Nagy Zsuzsa osztályfőnöknek és Crisan Marthának, akik kísérték a csoportot Székelyföldön. Köszönjük a lehetőséget és a szervezőmunkát Kocsis Szilvia osztályfőnöknek és Marton Balázs tanár úrnak.

XII. B – NAGYKŐRÖS

Köszönet

Szeptember 3. és október 10. között került sor a *Triennale nemzetközi hangszerkészítők versenyére* Olaszországban, a hegedűk városában. Annak ellenére, hogy nagyon mozgalmas év volt számomra, és sok kiállításon vettem részt: a 70 éves a hangszerkészítés címmel Szászrégenben megrendezett tárlaton, a bukaresti George Enescu fesztivál hangszerkiállításán, majd a cremonai Mondomusica nemzetközi kiállításon, elmentem erre a világhírű megmérettetésre is, amelyet csak négyévente tartanak meg. Egy 4/4-es Guarneri del Gessu „Vieuxtemps” 1741-es modellű hegedűvel és egy 40,6 cm-es Antonio Stradivari brácsával neveztem be a versenyre.

A rendezvényekre való felkészülés, tervezés, részvétel rengeteg energiát és munkát igényel. Ezt nem tettem volna meg egyedül. A feleségem és a két lányom segített és bátorított ebben. Sokat köszönhetek nekik. Ők emeltek fel, ha fáradt vagy reményvesztett voltam.

Ezek a tevékenységek nem valósulhattak volna meg a *Romániai Hangszerkészítők Szövetsége (AARL)* nélkül. Egy aránylag fiatal csapat alkotja a szövetséget, sok szép eredményt értünk el aránylag rövid idő alatt. Meg szeretném említeni a szászrégeni és Maros megyei vezetőségnek a hozzájárulását terveink megvalósításához. Célunk az, hogy a nagyvilág tudtára adjuk: Szászrégen a hegedűk városa, érdemes meglátogatni, így fellendülhet a turizmus. Nagyon sokan segítettek a terveink véghezvitelében. A Jóisten áldja meg őket érte! Még egy nagy álma van a Romániai Hangszerkészítők Szövetségének, hogy Szászrégenben hegedűmúzeumot hozzon létre. Közeledik a karácsony. Vajon kérhetjük ezt az ajándékot az Angyaltól?

Nem utolsósorban meg szeretném köszönni a szászrégeni lakosoknak, akik részt vettek a kiállításainkon. Arra buzdítom továbbra is őket, hogy jöjjenek el a rendezvényeinkre, az előadásokra, és imádkozzanak értünk, hogy legyen erőnk ezután is gyönyörű hangszereket készíteni a zenészeknek.

SIMON NÁNDOR vonóhangszer-készítő

Simon Nándor és nagyobbik lánya, Zsuzsa

Olgi néni a diákjai lelkét, szívét ápolta

Szász-Kolumbán Olga, mindenki Olgi nénije azt a tudást és értéket szeretné átadni diákjainak, amit ő is kapott egykori tanáraitól.

– *Mi szél hozta Magyarországra?*

– 1989. augusztus 20-án járunk, az akkor tizennégy éves fiunknak protézisre volt szüksége. Így indultunk el a nagyvilágba.

– *Egy régebbi beszélgetésünk során elmondta, sok nehézséggel kellett megküzdenie. Ez a döntés is ezek közé tartozott?*

– Megegyeztünk a férjemmel, hogy ő és a fiunk Magyarországra jönnek, én pedig visszamegyek Romániába. Úgy éreztem, nem tudok szembenézni annyi gyerek tekintetével, hogy az első lehetőséget megragadom, és a süllyedő hajóról a mentőcsónakba ugrom én is. Lekísértem őket Komáromig, elbúcsúztunk. Egyszer csak megszólalt a fiam: „Édesanyám, visszajöttem érted a határtól. Nem tudtam átmenni nélküled, tudod, hogy szükségem van rád.” Összetalálkozott a tekintetünk. Elerőtlenedtem, és tudtam, ha visszamegyek, nem vagyok jó anyja a gyerekeknek, ha elmegyek velem, anya maradok, és mindenki másnak hátat fordítok.

– *Minek a hatására döntött úgy, hogy tanítani fog?*

– A példa előttem volt, többek között a magyartanárnőm, Haltrichné dr. Osváth Sára. Általa ismerkedhettem meg nagyon sok íróval. Az iskolámban minden tanár nagy tudású, hihetetlen aurájú egyéniség és követendő példa volt.

– *Tekint valamire mérföldkőként a pályafutása során?*

– Úgy gondolom, az egész egyetlen nagy folyamat, tanulás volt.

– *Mi az, amit leginkább megtanult?*

– Megtanultam, hogy az asztalra eredményeket kell letenni, különben sehol nem leszek.

– *Az élet sok mindenre megtanította. Milyen gyermekkori emlékei vannak erdélyi magyarként?*

– Ötéves voltam, amikor kuláklistára tették a szüleimet. Megállt a fekete autó, tudtam, hogy attól félni kell. A lakásunkat államosították, minket pedig kényszerlakhelyre vittek. Így kerültünk Görgényüvegcsürre. Majd két év múlva Szászrégenbe költöztünk, ahol le is horgonyoztunk.

– *Az édesapját börtönbüntetésre ítélték. Mi okból?*

– Akkoriban a faluban egy embernek volt rádiója, városon néhánynak, közéjük tartozott édesapám is. Sötétedés után jöttek hozzánk az emberek hallgatni a

híreket. Ezért tíz évre ítélték 1958-ban, azonban él-munkás volt a börtönben, így 1965-ben kiengedték. Nehéz idők voltak, de én ebből erőt merítettem.

– *Szüksége is volt erre az erőre, hiszen a magyarországi áttelepüléskor újabb kihívások vártak önökre. Miért pont Pécsre esett a választásuk?*

– Először Győrbe mentünk, onnan jöttünk Pécsre, ismerősökhöz. De hamar rádöbbentem, hogy magunkon kívül másra nem számíthatunk.

– *Hogyan kezdődött a pályafutása mint előadóművész, mint tanár?*

– Előadóesteket tartottam az országban. 1989-ben Kémesen napközis nevelő lettem, esténként pedig a pécsi egyetemen határon túli magyar irodalmat tanítottam, amely hatalmas sikernek örvendett. Érzelmileg annyira mozgósítottam a diákokat, hogy el is mentek Erdélybe. Majd meghírdettek a Babitsban egy magyartanári állást. Én pedig kíváncsi voltam arra, hogy ismeretlenül a hétköznapiokban hogyan fogadnak egy határon túli magyartanárt.

– *Miként álmodta meg a pódiumot?*

– Ez előadó-művészet, lényegében működhet csoportosan, egyedül, egy-két szereplős drámával, monodrámaként. Úgy gondoltam, ilyen még nincs itt, hát legyen. Végül ráharaptak a szakkörre. Azt szeretném, hogy ez a műfaj ne egy szűk kasztrendszerbe tömörüljön.

– *Mit gondol, meghozta a sok erőfeszítés és áldozatos munka a gyümölcsét?*

– Nem tudom. De az, hogy látom az egykori diákokat a színpadon, eljönnek meglátogatni, felhívnak a névnapomon, hihetetlen erőt ad. Ez sok mindent jelent számomra. Úgy érzem, elvégeztem a feladatomat, felvirágoztattam egy szakkört nem akármilyen szinten, a diákjaimmal dolgoztam, amennyit tudtam, ennek köszönhetően pedig egy nagy családdá váltunk.

– *Sok szép évet és emléket tudhat maga mögött. Hogy gondol vissza rájuk?*

– Van mibe kapaszkodnom, és sokszor kell is.

Szász-Kolumbán Olga Gyergyósárhegyen született, 1989-ben települt át az anyaországba, ahol azt a tudást és értéket szeretné átadni diákjainak, amit ő is kapott az egykori tanáraitól. Ahogy diákjai nevezik, Olgi néni a Babits Mihály Gyakorló Gimnázium magyartanára volt, számos fiatalban fedezte fel az elmúlt évtizedekben a tehetséget.

MÁRKUS HANNA

(Forrás: Pécsi Újság.hu – Baranya megyei hírportál)

Mit gondoltok: ha összefogóznátok! Az aradi vértanúk emlékére

Október 6-án, szerdán délután a szászrégeni Humana Regun Egyesület szervezésében került sor a

Mit gondoltok: ha összefogóznátok! című előadásra, melyen az aradi vértanúkra emlékeztek a szászrégeniek.

A Himnusz elhangzása után Menyei Ildikó műsorvezető Kajcsa Jenő nyugalmazott tanár **Egy lángot adok, add tovább!** című versével vezette fel az előadást. Ezt követően Márk Endre polgármester, a helyi RMDSZ szervezet elnöke köszöntötte a jelenlevőket.

Vendégeink voltak a nagykőrösi Arany János Református Gimnázium, Technikum és Kollégium diákjai és néhány tanára, akiket Gorbai Mária Melinda, a Petru Maior Kollégium aligazgatója

üdvözölt, kiemelve a két iskola közötti kapcsolatokat a **Határok nélkül** program keretében.

Ki hűséget vet – életet arat,/ és a gyökér, az megmarad! – írja Wass Albert **A gyökér megmarad** című versében. Sándor Tihamér XII. osztályos diák hat éven át a Csim-Bumm színjátszó csoport tagja volt, négy éve pedig a Népszínház Kemény János csoportjában tevékenykedik. Köszönjük eddigi munkáját. Az előadáson Zsigmond Sándor, Radnótfájáról elszármazott mérnök

Márk Endre polgármester
Fotók: Simon Zsuzsa

Ferenc-, Vörösmarty Mihály-, Szabolcska Mihály-, Branyiczky Rita-, Dina Talos- és Reményik Sándor-versek hangzottak el. A csoport vezetője Fábíán András.

A Járom néptáccsoport

levelét olvasta fel (lásd a Szászrégen és Vidéke októberi számában).

A Csim-Bumm csoport tagjai, Menyhárt Krisztina, Páll Adrien, Sándor Kristóf, Dajbukát Udo Attila, Sarmisag Evren Antal, Szász Zsolt, Mester Zsolt, Mester Balázs és Csuka Róbert a címbeli zenés, verses összeállítást mutatták be. Antal Nikoletta-, Tóth Kálmán-, Aranyosi Ervin-, Jékely Zoltán-, Albert

És hadd dicsekedjünk egy kicsit. Zsolti, Robi és Balázs a korcsoportjukban dobogós helyen végeztek a XIX. **Fától fáig, verstől versig** című Kányádi Sándor versmondó vetélkedőn, melyen 418 diák vett részt. Megnyerték az első három díjat az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesülete által rendezett **Március 10. A székely szabadság napja** elnevezésű szavalóversenyen. Két selejtező szakasz után bejutottak a budapesti Nemzeti Színház és a Magyar

Menyei Ildikó műsorvezető

Gorbai Mária tanárnő

hogy Járom néven alakítanak egy néptáncsoportot, mely a Kerekerdő és a Vadrózsa után ismét Szászrégent és a helyi művelődési házat képviseli. A csoportnak utánpótlása is van, kis csoport is működik. Tánccoktató és koreográfus Simon Szabolcs tanár. Köszönjük a munkáját, kitartását és mindazt, amit a néptáncért, hagyományaink életben tartásáért tesz. Csoportvezetők Simon Melinda és Fábrián András.

A dalbetéteket Géczai Jancsi előadó, a Titán együttes zongoristája

Géczai Jancsi előadó

Versmondók Egyesülete által szervezett Nemzeti VERSeny döntőjébe, melyre október 16-17-én került sor Budapesten. Sajnos a járvány és a pozitív tesztek miatt erre már nem juthattak el, de számomra ők is a verseny győztesei. Köszönöm a kitartásokat, a komolyságokat és a szülők hozzáállását.

A Csím-Bumm ifjúsági és gyermekszíniárszócsoport Fotók: Simon Zsuzsa

A művelődési ház Járom néptáncsoportja a **Csillagösvényen jöttem** című táncjátékot adta elő. A csoportot líceumisták, egyetemisták és dolgozó fiatalok alkotják. Egy közös vonásuk van: nagyon szeretnek táncolni. Szászrégenti, görgényüvegsúri, kisfülpösi és vajdaszentiványi fiatalok. Településeik táncsoportjaiban már gyerekkoruk óta táncolnak, de úgy gondolták,

Sándor Tihamér, a Népszínház tagja

adta elő. Köszönjük közreműködését és segítségét. Emellett az Eugen Nicoară művelődési ház munkaközösségének a hozzáállását és vendégszeretetét.

A szervező Humana Regun Egyesület nevében megszeretném köszönni, hogy október

6-án velünk tartottak. Köszönjük a gyerekeknek, a fiataloknak, hogy közösen emlékeztek hőseinkre.

A Székely himnusz elhangzása előtt a nagykőrösiiek által üzentünk az anyaországiaknak is:

„Mutassuk meg: a magyar nem olyasmi,/ Mint a gyertya, mit el lehet oltani;/ A magyarnak élnie kell örökké,/ És nem szabad rabnak lennie többé!” (Petőfi Sándor)

Mi itt Erdélyben próbálgatjuk...

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Betegségem története (1.)

„A gyógyulás rajtunk múlik, mert a legjobban ránk van szükség hozzá.”

Onkológusom biztatására írom ezeket a sorokat, aki szerint nem neki, nem a kezelésnek, hanem csakis magamnak köszönhetem, hogy másfél év után kigyógyultam a rákból. Természetesen enyhe túlzás, hogy kigyógyultam, mert még minden hónapban beadnak egy perfúziót, és háromhavonta komputertomográffal átvizsgálják az egész testemet. Nem is tartom magam „gyógyult rákos betegnek”, hiszen úgy érzem, hogy Damoklész kardja még mindig a fejem felett függ, és nem lehet tudni, mikor jelenik meg valahol újabb daganat, de azért valamivel nyugodtabb vagyok két negatív CT-vizsgálat után.

Ezúttal nem mesélni akarok, hanem használni a hasonló helyzetben lévő betegeknek, sorstársaimnak, akiket előrehaladott rákos daganattal diagnosztizáltak, és átélték a kemoterápiát, műtétet, sugárterápiát.

Elfogadás

Különleges lelkiállapotba kerül az ember, amikor megtudja, hogy testében fejlődő rákos daganat van: valósággal megérinti „a halál szele”. Bár számtalan más betegség kimenelele lehet halálos, mégis a rákkal asszociálják a leginkább a halál gondolatát, s egyúttal a hosszadalmas szenvedést is. Sokan felteszik ilyenkor a kérdést: miért éppen én? Nos, bennem nem fogalmazódott meg, hogy vajon miért, mert tudtam, hogy ez sors, és bárki lehet rákos, vagy már az, és nem tudja. Az sem keserített el, hogy esetleg rövidesen meghalok.

Arra gondoltam, hogy 67 évig értelmes, szép életet éltem (a rossz dolgokra nemigen szoktak visszaemlékezni), és sokan még ezt a kort sem érik meg. (Egyik barátnőm 49 évesen halt meg rákban.) Érdekes módon nem lázadtam azért sem, hogy az ismerőseim közül bezzeg senki sem rákos.

Amikor kimentem az épületből, ahol közölték a diagnózist, s elmondtam a férjemnek, hogy rákos vagyok, talán két percig sírtam, utána letöröltem a könnyemet, a férjem beindította a motort, és azt mondta: „Megyünk előre. Lássuk, mit kell tennünk, hogy meggyógyulj”. Rögtön el is határoztam, mindent meg fogok tenni, hogy még néhány évet éljek, mert az élet nagyon szép (alaptermészetem az optimizmus), és vannak még céljaim itt

a földön. Állítom most is, hogy egy rákos betegnek nagyobb szüksége van célokra, mint egy egészségesnek.

Kezelés, és ami vele jár

A menyem segítségével eljutottam dr. Anca Negreanu onkológushoz, aki a családomon kívül további életem legmeghatározóbb szereplője lett. A menyemtől már régóta tudtam, hogy kitűnő szakember. Ahogy megismertem, nemcsak megbíztam benne, hanem nagyon meg is szerettem, kapcsolatunk meghitt, bensőséges lett. Amikor nem volt sok dolga, a hosszú kezelésekként hosszasan beszélgettünk. Elcsodálkoztam, hogy reggel 7 órakor már a rendelőjében találtuk, s volt úgy, hogy este 6-kor még ott hagytuk. Tudtam, hogy jó kezekben vagyok, nagyon bíztam benne. Ezért csakis órá hallgattam, nem olvastam a rákról, nem hallgattam meg a betegek meséit, hogy mit szabad tenni és mit nem. A

doktornő csak annyit beszélt a betegségről, amennyit szükségesnek tartott, én pedig fölöslegesen nem érdeklődtem. Mindenki azt mondta és mondja, hogy a mellrákosoknak adott „piros perfúzió” a legkegyetlenebb, mert attól mindenki két-három napig hányik. Én kivétel voltam, nem hánytam, csak utána két napig gyengélkedtem. Közben elhullt a hajam, de vásároltam két szép parókát, és meg voltam elégedve azzal, ahogy kinéztem. Minden kezelésre szépen felöltöztem, jó könyveket olvastam a többórás, hosszú perfúziók alatt. Reggelente a doktornő irodájában mosolyogva jelentem meg. Mindig jók voltak az eredményeim, egyszer sem kellett leállítani vagy halasztani

a perfúziót. Egyre jobban kezdtem bízni abban, hogy ha mindent türelmesen végigcsinálok, meggyógyulok.

Járvány

A kezelésekként nagyjából normális, a régihez hasonló életet éltem, egészen addig, amíg meg nem jelent a járvány. Tudtam, hogy legyengült immunrendszerrel az első helyen vagyok a veszélyeztetettek között. Ezért igyekeztem betartani a szabályokat, de különösebb félelmet nem éreztem, bíztam a szervezetemben, a hitemben, az erőmben. Közben kiköltöztünk falura, ahol a település végén a gyönyörű természet, csend, béke vett körül. Harmónia volt a lelkemben, amit sem félelem, sem elégedetlenség nem zavart meg. Hiányzott a színház, a

Bójte Lidia
Fotó: Kinczel Réka

rendezvények, az utazások, de sokat olvastam, a férjemmel jó filmeket néztünk, minden nap nagyokat sétáltunk a kutyával. A gyermekeimmel főleg telefonon beszélgettünk, de a legközelebbi barátok néha meglátogattak. Jólesett. Éreztem a szeretetüket, a segítőkészségüket. Erőt adtak, ők is és a családom is. Tudtam, minden tőlük telhető megtennének, csak ne távozzak el az életükből.

A társ

Egy ilyen helyzetben a legmeghatározóbb a társad jelenléte, az ő viszonyulása. Úgy láttam, hogy az elején a férjemet lelkileg jobban megviselte a betegségem, mint engem. Az én egészségi és lelkiállapotomtól függött az ő hangulata, kedve. Ezért igyekeztem tartani magam, de néha el-elkeseredtem, s panaszkodtam neki, elrontva a hangulatát, de valakinek el kellett mondanom a kétségeimet, mert a külvilág felé csak az erős, pozitív oldalamat mutattam. Gyenge pillanataimban csak ő látott. Sohasem engedte, hogy elkeseredjem, elbizonytalanodjam, úgy látszott, hogy bízik a gyógyulásomban, én pedig úgy éreztem, hogy élnem kell érte is, mert szüksége van rám.

Mások viszonyulása

A családomról, közeli barátaimról írtam már. Most arról fogok írni, hogy hogyan viszonyultak hozzám mások: ismerősök, kollégák. Grecsó Krisztián szerint a rák egy billog, ami rajtad marad. Ez igaz, mert ezzel a

betegséggel kapcsolatban sok az előítélet. Annak ellenére, hogy sokan meggógyulnak, még mindig a halált juttatja az emberek eszébe. A kollégáim közül nagyon kevesen hívtak fel, pedig tudták, hogy beteg vagyok. Azok, akik később telefonáltak, beismerték, hogy féltek felhívni, mert azt gondolták, hogy nagyon rossz állapotban vagyok. Mások nyugdíjba vonulásom után sem érdeklődtek már irántam. Ebbe is beletörődtem, nem okozott különösebb csalódást. Rájöttem, nem muszáj, hogy sokan szeressenek, de aki megmarad melletted, az minőségi kapcsolat legyen. Sok mindenre megtanított ez a betegség. Boldog voltam, hogy négy volt tanítványom rendszeresen felkeresett, készültünk az érettségi vizsgára, jót tett nekem, hogy nem szakadtam el egészen a hivatásomtól.

További kezelések

Mire befejeztem a kemoterápiát, eltűnt a daganat a mellemről, a CT sem mutatott áttétet. Bizakodva készültem a műtetre, nem féltem. Rövid ideig voltam kórházban, és a felgyógyulásom sem húzódott sokáig. Egy hónap elteltével elkezdtem a sugárterápiát, 25 sugárkezelést kaptam, mellékhatások nélkül történt ez is.

(folytatjuk)

BÖJTE LÍDIA

Aranypálca

(Humoros rövidpróza-gyűjtemény)

KACAGÓBÁLTÓL A SÚRLOTT GRÁDICSIG

(Néhány mondat a könyvről)

Boldogult tanár koromban (míg lehetett, s hagyták) évente tartottunk „kacagóbált” Korondon. Kétévenként író-olvasó találkozót szervezett a község a Hargita megyében született, ott élő vagy érzelmileg azon tájakhoz húzó tollforgatókkal, a szomszédos Parajddal közösen – a hetvenes évektől a nyolcvanas évek elejéig –, és ehhez valamiféle ráadásnak találtuk ki az „áprilisi humorfesztivált”. Visszatérő vendégnek számított Bajor Andor, Fodor Sándor, Zágoni Attila, Fülöp Miklós, és érkeztek olyan szerzők is (legalább tizenöt-húsz nevet kellene felsorolnom), akik elsősorban nem a humorukról voltak ismertek, de szívesen olvastak fel egy-egy vidám írást az érdeklődő közönség szórakoztatására.

Amikor 1990-ben a marosvásárhelyi napilaphoz kerültem, ismét szívesen foglalkoztam a humorral, hiszen immár nem akadályozták a szókimondást, és a fekete március után jól jött volna egy kis öröm is.

Forró fejjel dobbantva „elindítottam” életem első (és utolsó), kedélyesnek szánt kiadványát, a nem túl vonzó című *B'Ábelt*. Naiv módra „komoly humort” szerettem volna propagálni, csakhogy akkor már két vagy három nyersebb modorú bulvárpolitikai vicclap is ott grasszált a prérin, és az én szerény brosúram (annak ellenére, hogy Molnár Dénes adott hozzá címlapot és rajzokat) az első szám után csöndesen exitált. A kitűnő grafikus működtetett egy *Démol Klubot*, ennek találkozóin örömmel vettem részt, majd magam is hasonló kezdeményekkel próbálkoztam: létrejött a *Flaszter Klub*, később pedig a *Súrlott Grádics* irodalmi kör. Ezek működtetése a lap munkatársi közössége és a szerkesztőkollégák, írók, költők, az Impress Kiadó támogatása nélkül aligha sikerült volna.

A lap helyet biztosított kéthetente, havonta vagy kéthavonta egy-egy Flaszter-oldalnak, így aztán számos mókás, tréfás történet jelenhetett meg, jobbára műkedvelő tollforgatók neve alatt, egyszer még pályá-

zapot is hirdettünk, és a Flaszter-díjakat az egykori Oroszlán vendéglő kocsmává alakuló „nagytermében” Makkai János főszerkesztő adta át a nyerteseknek.

Az első Flaszter-találkozót 2000. április 13-án tartottuk, később a *Súrlott Grádics* irodalmi körre összpontosítottunk: 2005. január 24-én, az RMDSZ Dózsa György u. 9. szám alatti tanácstermében megtarthattuk az első ülést, aztán pedig kedvvel „vándoroltunk”, gyülekezeti termekben, szerkesztőségben találkoztunk, Vásárhelyen, Marosszentgyörgyön, Szászrégenben, Dicsőszentmártonban, Erdőszentgyörgyön vagy Nyárádszeredában, mígnem az áldott emlékü Kedei Zoltán festőművész megnyitotta előttünk a vár legfőbb emeletén kuksoló kis padlástéri műtermét, és attól kezdve a *Vár-Lak* lett állandó kedves tanyánk.

Közben a kör kiadott egy kis antológiát, melynek címét Elekes Ferenc kisregényétől kölcsönöztük (*Az eltérített felvonó*, Kriterion, 2011).

A világhálón egy ideig még talán elérhető lesz a kis maszok honlap, amely az irodalmi körrel kapcsolatos események, találkozások, könyvbemutatók, emlékezések és köszöntések képes-szöveges krónikájaként érdekes lehet; elmenthető és megőrizhető elektronikus könyvtárakban: <https://surlottgradics.wordpress.com/>

Ebben a könyvben a *Népújsághoz* küldött gazdag szöveganyagból találunk válogatást. A szerzők némelyike rendszeresen írt, könyvet is megjelentetett, mások

alkalomszerűen ragadtak tollat. (Olyan is van, aki nevén kívül semmiféle személyi adattal nem szolgált.)

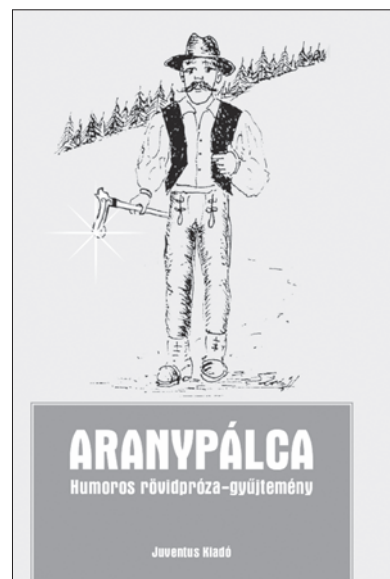
Az itt olvasható történetek, kromik nagy része megjelent a *Népújság Flaszter* mellékletében, a *Bogaras emberek* című hétvégi sorozatban, vagy felolvasta szerzője az irodalmi körben.

Kiemelve őket a megsárgult, feledésre kárhóztatott újsághalmazból, derűt hozó szórakozásként kínáljuk a kedves olvasónak.

Kötetünk egyben szerény tisztelgés az időközben eltávozottak emléke előtt.

Aranypálca (*Humoros rövidpróza-gyűjtemény*). Juventus Kiadó, Marosvásárhely, 2021. Válogatta, szerkesztette és az előszót írta: Bölöni Domokos. A borítólapot Elekes Zoltán (1952–2014) rajza felhasználásával készítette Donáth Nagy György.

BÖLÖNI DOMOKOS

Fábián Júlia

A szeretett fiú

Két kofáné társalog a piacon. Az egyik azzal dicsekedik, hogy milyen ügyes a fia. A másik sem akar lemaradni, ő is dicsérni kezdi a sajátját: – El se hiszi, drága Marcsa, hogy milyen rendes, komoly fiú az enyém. Olyan szorgalmas, jó volt az iskolában is, hogy a tanárok sírtak, amikor végzett... Aztán a munkahelyről is olyan szomorúan tették ki a főnökei, majd meghasadt a szívük... De most is úgy szeretik, azt mondja a lelkem, az istennek se akarják elengedni, nem akarnak megválni tőle...

– Ojjé. Hát hol van a fia?

– Vásárhelyen, drágaságom, a börtönben.

Gub

Károly bácsi egyetlen fia megházasodott. Nagy ihajcsuhajjal megtartották a lakodalmat, majd az ifjú pár elutazott a tengerre. Ott szerették volna tölteni a mézesheteket.

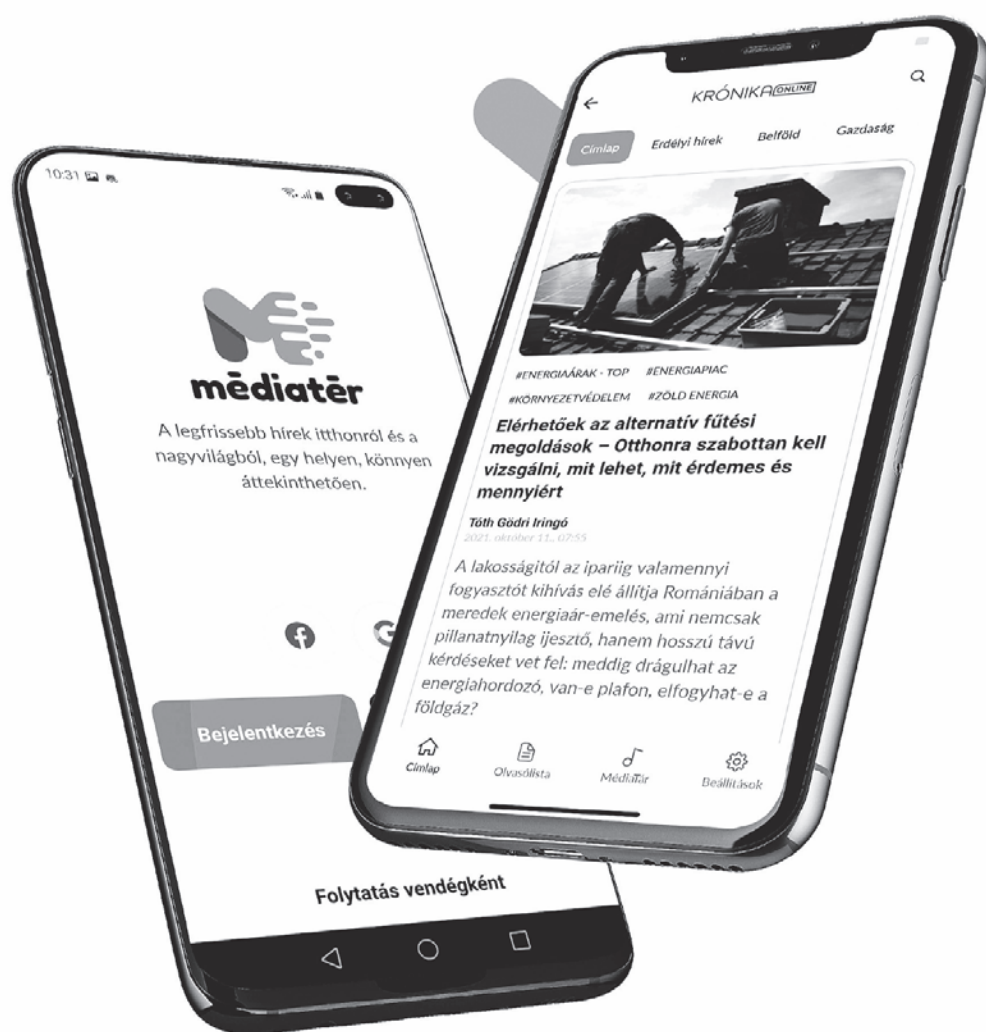
Nemsokára képeslap érkezett. Károly bácsi olvassa, olvassa. Értetlenül csóválja a fejét. A lapon ez állt: „Kedves édesapám!/ Megérkeztünk szerencsésen./ Itt rossz az idő./ Egész nap a szobában/ ülünk és gub-/ basztunk”.

Az öreg azonnal válaszol. „Kedves fiam! Az üdvözlöt megkaptam, köszönöm. Mindent megértettem, azt az egyet kivéve, hogy gub. Édesapád”.

(Megjelent az *Aranypálca* című humoros rövidpróza-gyűjteményben)

Az erdélyi hírek tárháza

Ingyenes,
töltse le most!

Humortarisznya

A nyelvtantanár kérdezi Móríckát:
– Milyen időben vannak ezek az igék: én fázom, te fázol, ő fázik. Móricka felel:
– Hideg időben.

*

A kommunizmus idején megkérdezik egy öreg székelytatát:

– Mondja, hogy érzi magát ebben a rendszerben?
– Jól.
– Kifejtené ezt kicsit bővebben?
– Nem jól.

*

Egy szőke nő felkerül a mennyországba. Ott megkérdezi tőle Isten:

– Hazudtál?
– Nem – válaszolja a szősz.
– Csaltál?
– Nem.
– Paráználkodtál?
– Nem.

Isten megparancsolja, hogy hozzanak egy pár szárnyat. – A szőke megkérdi:

– Angyal leszek?
– Nem – válaszolja Isten. – Liba.

*

A halálos ágyán kérdezi Samu Ráhel:

– Ráhel, te itt voltál velem, mikor a nációk elvették tőlünk az első boltunkat?

– Itt voltam, Samu.
– Velem voltál, mikor elvittek minket a koncentrációs táborba?
– Veled voltam.
– Velem voltál akkor is, mikor a nációk elvették tőlünk a második boltunkat is?

– Akkor is veled voltam.

– És most is itt vagy velem a halálos ágyamnál?

– Igen, most is itt vagyok, Samu.
– Tudod, mit gondolok én, Ráhel? Te nekem nem hozol szerencsét...

*

Két kisgyerek játszik a homokozóban.

Így szól az egyikük:

– Az én apukám mozdonyvezető, a tiéd mit csinál?
– Amit anyám mond...

*

Egy kubai iskolában történelemórán híres külföldi emberekről tanulnak a gyerekek.

– Miről volt híres Kolumbusz Kristóf? – kérdi a tanárnő.

– Vízum nélkül jutott el Amerikába...

*

Milyen lesz egy parlamenti interpelláció 2050-ben?

– Dik mán Gázsi, mosmán

foglalkozni kéne kicsit evve a mádszár kérdéssel is!

*

Ödönke nagy fiú lett, ezért az édesapja úgy dönt, hogy kicsit elbeszélget vele:

– Ödönkém! Most, hogy nagy fiú lettél, el kell mondanom neked néhány dolgot...

Amikor 1945-ben Hirosimára ledobták az atombombát, nagyapád a helyszínen tartózkodott.

Ödönke nem szól semmit, csak lehorgasztja a fejét.

– Ez sajnos még nem minden. Mikor 1986-ban felrobbant a csernobili atomerőmű, én a közelben voltam.

Ödönke továbbra sem szól semmit, csak lehorgasztja a másik fejét...

*

A cigány párttag, és besúgják a párttitkárnak, hogy templomba jár.

– Te, Gázsi, úgy hallottuk, templomba jársz.

– Járok én a pártgyűlésre is.

– Pénzt is dobsz a perselybe?!

– Fizetem én a tágdíjat is.

– Krisztus lábát is megcsókoltad?

– A párttitkár elvtárs lábát is megcsókonom, ha keresztre lenne fesítve.

Összeállította: FÁBIÁN GIZELLA

SZÁSZRÉGEN és VIDEKE

Kiadja a SZÁSZRÉGENI KÖLPING CSALÁDI EGYESÜLET
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: Adorjáni László, Csernátoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre +

Újságtanács: Bözödi Sándor, Csernátoni József, Fábíán András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.

Főszerkesztő: Fábíán András György

Szerkesztőbizottsági tagok: Balla Árpád, Fülöp Bernadett, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.

Weboldal: Madaras Péter

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az **IMPRESS KIADÓ** végezte.

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREȘAN ȘOMFÁLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter1964@gmail.com

fandras59@yahoo.com

Ára: 3 lej